

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobce **M. G.**, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9.6.2017, o invalidní důchod,

takto:

- I. Žaloba **se z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 9.6.2017 č. j. X, jímž byly zamítnuty námitky žalobce proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení č. j. X ze dne 13.3.2017 ve věci žádosti žalobce o invalidní důchod a uvedené rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 13.3.2017 bylo potvrzeno. Žalobce uvedl, že je po operaci kolene, páteře, má bolesti hlavy. Jeho zdravotní stav se zhoršuje. Odkazoval i na plicní vyšetření. Nikdo jej již nechce zaměstnat.

Žalovaná v písemném vyjádření navrhla zamítnutí žaloby. Konstatovala, že podle posudku o invaliditě vypracovaného lékařem pracoviště ČSSZ Ostrava dne 2.5.2017 je žalobce invalidní, vznik invalidity I. stupně byl stanoven dnem 4.1.2017. Míra poklesu pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu činí 35 %. Žalobce splnil první podmínku ust. § 38 zákona o důchodovém pojištění. Nesplnil ovšem druhou podmínku, a to potřebnou dobu pojištění. V rozhodném období 10 let před

vznikem invalidity, tj. v době od 4.1.2007 do 3.1.2017 získal žalobce pouze 1 rok a 106 dnů pojištění, a v období 20 let před vznikem invalidity, tj. v době od 4.1.1997 do 3.1.2017 získal pouze 6 roků a 7 dnů pojištění. Potřebná doba pojištění pro nárok na plný invalidní důchod se posuzuje podle § 40 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění. V období rozhodném pro přiznání invalidního důchodu tedy žalobce nezískal potřebnou dobu pojištění, a tak mu nárok na invalidní důchod, s ohledem na příslušná kogentní ustanovení zákona o důchodovém pojištění, nevznikl. Pro posouzení podmínky potřebné doby pojištění žalobce pro získání nároku na důchod bylo přihlédnuto i k době vedení v evidenci úřadu práce po 31.12.1995 jako uchazeče o zaměstnání s tím, že dobu, po kterou nenáležela podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při rekvalifikaci lze hodnotit v rozsahu nejvýše 3 let, a tato doba tří let se zjišťuje zpětně ode dne vzniku nároku na důchod. Doba, po kterou podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při rekvalifikaci nenáležela před dosažením vzniku 55 let, se do podmínky potřebné doby pojištění započítává v rozsahu nejvýše 1 roku. S ohledem na skutečnost, že žalobce nesplnil podmínku potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod, žalovaná napadeným rozhodnutím jeho námitky zamítla. Žalovaná dále odkázala na obsáhlé odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Krajský soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl o věci samé bez jednání, neboť žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaná se k postupu dle § 51 odst. 1 s.ř.s. ve lhůtě dvou týdnů od doručení výzvy, nevyjádřila.

Ze správního spisu bylo zjištěno, že rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení ze dne 13.3.2017 č. j. X byla zamítnuta žádost žalobce o invalidní důchod pro nesplnění podmínek ust. § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení v Ostravě ze dne 28.2.2017 žalobce není invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu jeho pracovní schopnost poklesla pouze o 30 %. V posudku o invaliditě ze dne 28.2.2017 posudková lékařka učinila závěr, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kap. X., oddíl B, pol. 1.b, přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 30 %.

Proti uvedenému rozhodnutí ze dne 13.3.2017 č. j. X podal žalobce námitky, o nichž žalovaná rozhodla žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 9.6.2017 č. j. X, přičemž vycházela z posudku o invaliditě ze dne 2.5.2017, v němž posuzující lékař MUDr. R. A. na základě v posudku vyjmenovaných lékařských podkladů učinil závěr, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti žalobce je zdravotní postižení uvedené v kap. X., oddíl B, položce 1.b, přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., pro které stanovil míru poklesu pracovní schopnosti žalobce 30 %. Posuzující lékař navýšil tuto hodnotu o 5 % s tím, že celkově činí 35 %. Den vzniku invalidity stanovil datem 4.1.2017. Žalobce je invalidní dle § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Jde o invaliditu I. stupně dle § 39 odst. 2 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Z osobního listu důchodového pojištění žalobce, z něhož žalovaná v řízení o námitkách vycházela, plyne, že v rozhodném období od 4.1.2007 do 3.1.2017 získal žalobce pouze 1 rok a 106 dnů pojištění. V rozhodném období od 4.1.1997 do 3.1.2017 získal pouze 6 let a 17 dnů pojištění.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s., zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle ust. § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, pojištěnec má nárok na invalidní důchod, jestliže nedosáhl věku 65 let nebo důchodového věku, je-li důchodový věk vyšší než 65 let, a stal se a) invalidním a získal potřebnou dobu pojištění, pokud nesplnil ke dni vzniku invalidity podmínky nároku na starobní důchod podle § 29, popř., byl-li přiznán starobní důchod podle § 31, pokud nedosáhl důchodového věku nebo b) následkem pracovního úrazu.

Podle ust. § 39 odst. 1 téhož zákona, pojištěnec je invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %.

Podle ust. § 39 odst. 2 písm. a) citovaného zákona, jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu I. stupně.

Podle ust. § 40 odst. 1 písm. f) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, potřebná doba pojištění pro nárok na invalidní důchod činí u pojištěnce ve věku nad 28 let, 5 roků.

Podle ust. § 40 odst. 2 téhož zákona, potřebná doba pojištění pro nárok na invalidní důchod se zjišťuje z období před vznikem invalidity, a jde-li o pojištěnce ve věku nad 28 let, z posledních 10 roků před vznikem invalidity. U pojištěnce staršího 38 let se podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod považuje za splněnou též, byla-li tato doba získána v období posledních 20 let před vznikem invalidity; potřebná doba pojištění činí přitom 10 roků. Podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod se považuje za splněnou též, byla-li tato doba získána v kterémkoliv období 10 roků dokončeném po vzniku invalidity; u pojištěnce mladšího 24 let činí přitom potřebná doba pojištění 2 roky.

Podle ust. § 40 odst. 3 téhož zákona, pro účely splnění podmínky potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod se za dobu pojištění považuje též doba účasti na pojištění osob uvedených v § 5 odst. 2 písm. a) a dále doba studia na střední nebo vysoké škole v České republice, a to před dosažením 18 let věku, nejdříve však po ukončení povinné školní docházky, a po dosažení věku 18 let po dobu prvních 6 let tohoto studia. Ust. § 12 odst. 1 věty druhé platí zde přiměřeně.

Krajský soud odkazem na výše citovaná zákonná ustanovení konstatuje, že zákonnou podmínkou nároku na invalidní důchod není toliko zdravotní stav pojištěnce, ale také podmínka získání potřebné doby pojištění v rozhodném období před vznikem invalidity, jak je stanoveno v § 38 zákona o důchodovém pojištění. Žalovaná ve správním řízení ve výsledku zhodnotila zdravotní stav žalobce jako dlouhodobě nepříznivý s poklesem pracovní schopnosti o 35 %, což zakládá invaliditu I. stupně, jak plyne z výše citovaného § 39 odst. 2 písm. a) a datum vzniku invalidity byl stanoven

datem 4.1.2017. Podle § 40 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění, výše citovaného, jelikož ke dni vzniku invalidity, tj. k 4.1.2017 byl žalobce starší 28 let, činí potřebná doba pojištění pro vznik nároku na invalidní důchod podle § 40 odst. 1 písm. f) zákona o důchodovém pojištění, 5 let. Tato doba pojištění se zjišťuje podle § 40 odst. 2 věty první zákona o důchodovém pojištění za posledních 10 let před vznikem invalidity, přičemž v uvedeném období, tj. od 4.1.2007 do 3.1.2017 získal žalobce dobu pojištění toliko v rozsahu 1 roku a 106 dnů, namísto potřebných 5 let. Z ust. § 40 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění dále plyne, že u pojištěnce staršího 38 let, jako tomu je v případě žalobce, se považuje podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod za splněnou, byla-li tato doba získána v období posledních 20 let před vznikem invalidity. Potřebná doba pojištění přitom činí 10 roků. Ani tuto podmínku potřebné doby pojištění žalobce nesplňuje, neboť v rozhodném období, tj. od 4.1.1997 do 3.1.2017 získal pouze 6 let a 17 dnů pojištění, namísto potřebných 10 let.

Krajský soud uzavírá s ohledem na výše uvedené, že i přesto, že u žalobce se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav a jeho pracovní schopnost poklesla v míře zakládající invaliditu I. stupně, nemohla žalovaná žádosti žalobce o invalidní důchod vyhovět, protože žalobce nesplňuje zákonnou podmínku potřebné doby pojištění před vznikem invalidity.

Soud na základě shora uvedeného žalobu jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci nebyl úspěšný a žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 29.9.2017

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně